

[Clausager.]

manøvrere med, det skal erkendes, den er ikke saa nem at praktisere, som den er teoretisk tiltalende, for i det Øjeblik vi formaaede ved passende Undtagelser og Dispensationer at ramme i Hovedsagen dem, der har haft Gavn af Valutacentralens Importbegrænsning, saa var det en dejlig Skat, saa kunde man godt gøre den høj, for der er ingenting at sige til, at man tager en stor, stor Part tilbage af det, man har givet fra Statens Side. Men der er mange Faldgruber; man skal passe paa ikke at ramme dem, der i de Aar, som er Udgangspunktet, har været unormalt lavt nede af den ene eller den anden Grund, saa de nu kommer til at betale Merindkomstskat af en normal Indkomst. Denne Skat er ellers i og for sig mere tiltalende end Tillægsskatten, der jo er en Skat paa et lille Udsnit af Skatteyderne, hvorved vore almindelige Skatteleve faar en i høj Grad forøget Progression. Der er mange, der er saa henrykte over disse Skatter paa de store Indkomster, „Skatten paa de rige, paa de velhavende“, de synes, det er saa uhyre rart, at de, der har noget, kan komme til at bløde, og at de selv kan blive fri. Men de skal nu vide, at i mange Tilfælde væltes Skatten over paa Varepriserne, og de kommer saamænd til at betale en hel Del af den selv. I Ly af Afspærringen og Valutacentralens Virksomhed og i Kraft af Vareknapheden kan Priserne jo skrues op. Nu ved jeg meget godt, at man har et Forslag om Priskontrol liggende, og mange vil sige, at det vil være meget rart at faa en Lov herom, for det er nødvendigt. Ja, men hvis den rigtig for Alvor kommer til at virke, saa at Varepriserne holdes nede, til Trods for at Knapheden er stor, saa vil Kapløbet om Varerne blive forferdelig stort, og saa bliver Spørgsmaalet: Skal den rige have Lov til at købe det hele, hvis han kommer først til Mølle, eller ikke? Med andre Ord, vi staar lige ved Indgangen til Rationering. Det er ikke let at have med at gøre, og derfor skal man nok faa at se, at denne Priskontrol bliver forholdsvist mild og lempelig, og at man faar Lejlighed til at sætte Priserne godt op, saaledes at de, der skal svare disse Skatter, kan vælte dem over paa de Varer, de sælger, og paa den Maade faa andre til at betale en Del af Skatten.

Sidste Aar tog mit Parti den Stilling til lignende Skatteforslag, at vi kunde sanktionere dem — jeg sagde oven i Købet, at vi skulde ikke gøre mange Ophævelser over tekniske Enkeltheder, for Regeringen maatte jo have Føringen — paa den Betin-

gelse, at disse nye ekstraordinære Skatter blev brugt til Lettelse af andre Skatter, som var mere tyngende, og som skadede Erhvervslivet, hvorimod vi ikke vilde gaa med til dem, hvis de skulde bruges til Understøttelser og Tilskud, som ikke kom et helt Erhverv til gode, men kun medførte en Lindring for dem, der var slaaet stærkest ud. Altsaa, vi er ingenlunde Modstandere af en stærk Beskatning af Indkomst og specielt Merindkomst, naar bare vi ikke faar flere Skatter, men der sker en Omlægning af Skatterne, saaledes at det bliver de Skatter, som gør mest Skade og vanskeligst kan bæres, der kommer af Vejen, og vi faar de andre i Stedet. Den samme Stilling indtager vi igen i Aar. Nu ved vi, at Skatterne skal bruges til Understøttelse. Man kan sige: Ja, men Udgifterne er jo fastslaaet, og de skal dækkes. Ja, derfor behøver vi ikke at stemme for disse Forslag, men vi vil heller ikke stemme imod. Vi siger: Regeringen har Æren for Udgiftslovene, og den har Skylden for, at man ikke er gaaet til en ordentlig Afbødning af Krisen, og den bør ogsaa have Æren for disse Skatteleve. Vi forstaar godt, at de er nødvendige, naar den er inde paa denne Vej, og vi vil ikke modsætte os dem, men vi vil sige til Regeringen saa alvorligt, vi kan: Var det ikke rigtigt at gaa til Ondets Rod og i Stedet for at give Tilskud og Understøttelser søge at ophæve Uligheden? Vil det saa medføre Skattelettelse og derfor Udskrivning af store nye Skatter paa Indkomst og Merindkomst, er vi ikke bange for at tage Del deri, naar disse Skatter bruges til at lette andre Skatter, der tynger haardere.

Korsgaard: Hvis nogen vilde beskyldte den nuværende Regering for, at den ikke var flink til at udskrive Skatter, vilde jeg ikke kunde give ham Medhold — i den Henseende kan man daarligt ønske sig mere, end sket er.

De Skatter, det her drejer sig om, er jo dels en Merindkomstskat, dels en almindelig Forhøjelse af Indkomstskatten. Jeg skal paa det nuværende Tidspunkt kun udtale mig ganske kort om det tekniske i Forslaget. Med Hensyn til Merindkomstskatten vil jeg gerne sige, at jeg lige saa lidt som saa mange andre, der har udtalt sig derom, er en Modstander deraf — stort set er det vist kun Administrationen, der er imod en Merindkomstskat, den har jo ogsaa Skatten paa nærmere Hold end andre —, men det er min Overbevisning, at naar Merindkomstskatten kombineres med en Tillægsskat, forflygtiges i Virkeligheden Ideen, som ligger